

шитѣ жени: ние ли сме, или не, — казалъ четвъртиятъ селянинъ Лало.

Отишле.

Като стигнали до кжшата на чичо Лало, почукали на вратника. Излѣзла дъщеря му и ги попитала:

— Кого търсите, чичовци?

— Видите ли, братя, шерка ми не ме позна, — викналъ чичо Лало. Каза ми *чичо*.

— Не, не сме ние, — рекълъ чичо Йоце. Хайде да стигнемъ войниците!

— Чакайте още малко, — отвърналъ чичо Лало и се обърналъ къмъ шерка си:

— Моме, тука ли е майка ти?

— Тука е.

— Кажи ѝ да излѣзе!

Излѣзла чина Лаловица, погледнала пиянитѣ и попитала:

— Що искате, бе байновци!

— На, нали ви казахъ азъ, — отвърналъ чичо Лало, — ето и моята жена ми вика *байо*.

— Жено, — обърналъ се той къмъ нея — имашъ ли мжжъ навънъ?

— Имамъ.

— Да го видишъ, можешъ ли го позна?

— Мога.

— По какво?

— По брадата и по мустацитѣ, а още и по навущата на цървудитѣ му.

— Какви сж навущата?

— Бѣли, бѣли — като снѣгъ. Сама съмъ ги тъкала.

— Видите ли, братя? — обърналъ се чичо Лало къмъ другаритѣ си — не сме ние. Ние нѣмаме бради и мустаци, а навущата ни сж кални и мръсни. Не, не сме ние. Закъснѣхме. Хайде да догонимъ войниците!

Заловени ржка за ржка, тѣ трѣгнали презъ ниви и ливади да стигнатъ войниците.

Н Моневъ

